

Una Església que escolta

Estimats diocesans,

Voldria que ens féssim més nostra la gran invitació que ens fa Jesús: ser feliços. El que Ell ens proposa té molt a veure amb el fet de ser Església. Sí, el desig de felicitat té a veure amb el fet de viure la fe en comunitat. Estrany? No, som dels qui creiem que anar sols és un desastre. Tots cerquem, d'una manera o altra, la felicitat. La invitació que ens fa Jesús és a trobar-la conjuntament i per a tots, és a dir, eclesialment. La felicitat i l'eclesialitat són realitats que es busquen i es necessiten. La qüestió, però, no és només acceptar que la podem aconseguir posant les nostres millors qualitats, sinó assumir que la felicitat també ve a nosaltres. Es tracta de gaudir d'una felicitat ja present en les nostres vides. Vet aquí. La felicitat és present en el misteri de cada dia i l'Església és pròpiament el misteri de l'Amor de Déu que ens acompanya en el transcurs de la història.

Ens cal cuidar ambdues realitats, i en totes dues, els petits detalls són importants. La saviesa popular —perdoneu que hi torni— ens orienta vers els bons camins, aquells que ens serveixen per gaudir de cada instant amb tants i tants germans. Totes dues realitats tenen a veure amb Déu i conflueixen en el nostre cor, aquell espai de silenci, de creixement interior i de veritable sinceritat amb un mateix.

Tota la humanitat està cridada a la felicitat i a l'eclesialitat. Ningú no en resta exclòs. És un plat combinat saborós i, al mateix temps, complex. Es tracta més de ser feliç i ser Església que no pas d'estar feliç o d'estar en l'Església. Repeteixo: volem —tal com Jesús ens indica— que la benaurança sigui real, contemporània i perenne. Avui, doncs, ens aturem en un element important que ens encamina a ser una Església feliç: em refereixo a l'escolta.

Aquells que escolten són i fan Església. Reconeixen la necessitat dels altres. Aprenen a posar-se en un lloc que no incomoda. Els qui escolten faciliten el diàleg i, al mateix temps, són capaços d'aclarir-se, perquè mostren un respecte i una obertura sincera vers l'altre. Amb poques paraules, qui escolta permet que Jesús es faci present per dir-nos: «La pau sigui amb vosaltres».

L'Església ha de parar bé l'oïda perquè les paraules de Jesús són bones de ser escoltades. Qui les escolta i les rep creix, madura, s'enforteix i palpita esperança als quatre vents. Així som Església benaurada. Això sí, cal fer silenci, perquè avui són molts els qui xerren sense cap criteri. La xerrameca és soroll, és buidor, és dispersió. Ajudem-nos mútuament amb una escolta activa, aquella que tracta d'entendre, interpretar i posar-se en el lloc de l'altre.

L'Església serà feliç quan escolti tothom, començant pels febles, els ferits, els marginats, els oblidats... Si ens diem «Església», no podem excloure ningú d'aquest aprenentatge. Només qui escolta pot realment entendre què és el que Déu vol. Com a Església que cerca la felicitat en la petita comunitat, a qui escolto? Busco espais personals per poder escoltar què és el que Déu vol de mi? Facilito l'exercici de l'escolta? La felicitat que desitjo per a mi, i que detecto quan soc escoltat i acollit per Déu o per un germà, em motiva a ser algú que vol escoltar? Qui escolta aprèn a proposar la fe com un camí de vida, i no pas a imposar-la com un remei inequívoc de petites certes quotidianes. Qui escolta és Església, creix en la gran virtut de la humilitat i assoleix la felicitat que desitja. Una Església feliç és aquella que escolta. Us ho asseguro.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero, Bisbe de Lleida

Una Iglesia que escucha

Queridos diocesanos,

Quisiera que hiciéramos más nuestra la gran invitación que nos hace Jesús: ser felices. Lo que Él nos propone tiene mucho que ver con el hecho de ser Iglesia. Sí, el deseo de felicidad tiene que ver con vivir la fe en comunidad. ¿Extraño? No, somos de los que creemos que ir solos es un desastre. Todos buscamos, de una manera u otra, la felicidad. La invitación que nos hace Jesús es a encontrarla conjuntamente y para todos, es decir, eclesialmente. La felicidad y la eclesialidad son realidades que se buscan y se necesitan mutuamente. La cuestión, sin embargo, no es solo aceptar que podemos alcanzarla poniendo nuestras mejores cualidades, sino asumir que la felicidad también viene a nosotros. Se trata de disfrutar de una felicidad ya presente en nuestras vidas. He aquí la clave. La felicidad está presente en el misterio de cada día y la Iglesia es propiamente el misterio del Amor de Dios que nos acompaña en el transcurso de la historia.

Debemos cuidar ambas realidades y, en las dos, los pequeños detalles son importantes. La sabiduría popular —perdonad que vuelva a insistir en ello— nos orienta hacia los buenos caminos, aquellos que nos sirven para disfrutar de cada instante junto a tantos y tantos hermanos. Ambas realidades tienen que ver con Dios y confluyen en nuestro corazón, ese espacio de silencio, de crecimiento interior y de verdadera sinceridad con uno mismo.

Toda la humanidad está llamada a la felicidad y a la eclesialidad. Nadie queda excluido. Es un plato combinado sabroso y, al mismo tiempo, complejo. Se trata más de ser feliz y ser Iglesia que de estar feliz o de estar en la Iglesia. Repito: queremos —tal como Jesús nos indica— que la bienaventuranza sea real, contemporánea y permanente. Hoy, pues, nos detenemos en un elemento importante que nos encamina a ser una Iglesia feliz: me refiero a la escucha.

Quienes escuchan son y hacen Iglesia. Reconocen la necesidad de los demás. Aprenden a situarse en un lugar que no incomoda. Quienes escuchan facilitan el diálogo y, al mismo tiempo, son capaces de aclararse, porque muestran un respeto y una apertura sinceros hacia el otro. En pocas palabras, quien escucha permite que Jesús se haga presente para decirnos: «La paz esté con vosotros».

La Iglesia debe prestar mucha atención porque las palabras de Jesús merecen ser escuchadas. Quien las escucha y las acoge crece, madura, se fortalece y hace palpitar la esperanza a los cuatro vientos. Así somos una Iglesia bienaventurada. Eso sí, hace falta guardar silencio, porque hoy son muchos los que hablan sin ningún criterio. La charlatanería es ruido, es vacío, es dispersión. Ayudémonos mutuamente con una escucha activa, aquella que trata de entender, interpretar y ponerse en el lugar del otro. La Iglesia será feliz cuando escuche a todos, empezando por los débiles, los heridos, los marginados, los olvidados... Si nos llamamos «Iglesia», no podemos excluir a nadie de este aprendizaje. Solo quien escucha puede realmente entender qué es lo que Dios quiere. Como Iglesia que busca la felicidad en la pequeña comunidad, ¿a quién escucho? ¿Busco espacios personales para poder escuchar qué es lo que Dios quiere de mí? ¿Facilito el ejercicio de la escucha? ¿La felicidad que deseo para mí, y que percibo cuando soy escuchado y acogido por Dios o por un hermano, me motiva a ser alguien que quiere escuchar? Quien escucha aprende a proponer la fe como un camino de vida, y no a imponerla como un remedio inequívoco de pequeñas certezas cotidianas. Quien escucha es Iglesia, crece en la gran virtud de la humildad y alcanza la felicidad que desea. Una Iglesia feliz es aquella que escucha. Os lo aseguro.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero, Obispo de Lleida